

ECHT LEVEN, ECHE GEVOELEN, ECHE WOORDEN

Diversiteit spreekt

BASISEDUCATIE

5-15 DEELNEMERS

30-45 MINUTEN

LERENDEN UIT DE BASISEDUCATIE

Migranten,
alle leeftijden en alle taalniveaus mogelijk

INFORMELE SETTING

Informeel deel van de taalcursus
in het formele onderwijs

DOELSTELLINGEN:

- het leren van de taal (door woordaccenten en intonatie tot het begrijpen van de betekenis)
- emotionele band - dezelfde taal spreken (elkaar leren kennen, compassie en solidariteit ontwikkelen)
- kennis van levensechte situaties met praktische oplossingen
- empowerment van de deelnemers door respect en waardering voor wat hen anders maakt

DOEL

Creativiteit &
expressie

LOCATIE

- Klaslokaal: stoelen in een halve cirkel gezet
- Buiten de school: op plaatsen die in een verhaal worden genoemd

VERHAAL

Taal mag geen obstakel zijn
voor vriendschap

MATERIAAL

Voor de klas:
Een achtergrond PPT met foto's die meebewegen met het verhaal (aangeklikt door een andere persoon, niet de leerkracht): reistas, treinrails, lege bank op het station, hout, ...

ECHT LEVEN, ECHTE GEVOELEN, ECHTE WOORDEN

Diversiteit spreekt

BESCHRIJVING

Klaslokaal:

1. De deelnemers zitten in een halve cirkel, de leerkracht staat voor hen en begint met het verhaal. Samen met het verhaal draait er op de achtergrond een PPT met beelden die verband houden met het verhaal, wat de emotionele sfeer creëert.
2. De leerkracht moet letten op de kleur van de stem, hoe zij/hij de aandacht van de deelnemers terug kan krijgen als die wegvalt - op de deelnemer letten, meer oogcontact maken tijdens het praten.
3. Nederlands leren: deelnemers worden in groepen verdeeld (maximaal 3 deelnemers) en zij vertellen hoe zij het verhaal hebben begrepen - waarbij zij zoveel mogelijk Nederlandse woorden gebruiken.
4. Samen met de docent praten ze over minder bekende woorden.
5. Ijsbrekers/binding: 2 deelnemers - de ene vertelt hoe zij/hij het verhaal heeft begrepen en vergelijkt het verhaal met haar/zijn ervaring, de andere luistert. Ze proberen zoveel mogelijk Nederlandse woorden te gebruiken.
6. Daarna wisselen ze van rol.

Buiten op plaatsen die in het verhaal worden genoemd:

1. Het verhaal kan in delen worden verteld - het eerste deel gaat over de aankomst, dus het verhaal kan bijvoorbeeld in het treinstation worden verteld. Dit is de kans om het eerste deel nog emotioneler te maken - meer in detail beschrijven hoe de held van het verhaal zich voelt, denkt...
2. Een verhaal dat zich op een echte plaats afspeelt is aangrijpender en gedenkwaardiger.
3. Na het eerste deel vraagt de docent aan de deelnemers hoe zij het verhaal begrepen hebben, wat overeenkomt met hun ervaring en wat anders is. Nogmaals... gebruik zoveel mogelijk Nederlandse woorden.

ECHT LEVEN, ECHE GEVOELEN, ECHE WOORDEN

Diversiteit spreekt

TIPS EN TRUCS VOOR DE LERAREN

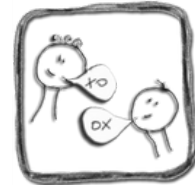
- De combinatie van wat gehoord, gevoeld (geroken, aangeraakt) en gezien wordt, kan bijdragen tot het doel dat we willen bereiken.
- Oefen hoe je een verhaal vertelt (belang van gebaren en gezichtsuitdrukkingen, zorg dat je het publiek erbij betrekt - vraag hun aandacht als je merkt dat ze zich vervelen). Geef details die de deelnemers helpen zich de actie voor te stellen en dingen te voelen.

ALTERNATIEVE UITVOERINGEN / MOGELIJKE AANPASSINGEN

Het verhaal kan ook worden gebruikt om de **Samenhang** te versterken

en in zekere zin ook voor **Taalverwerving**.

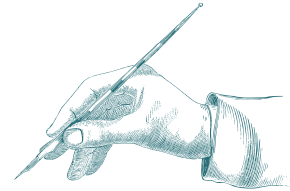
JE OPMERKINGEN EN AANVULLINGEN

Taal mag geen obstakel voor vriendschap

Slovenië

Katarina Bertoncelj

Doel(en)

Creativiteit
& expressie

Identiteit &
herkenning

De treinreis was lang. Mijn hart bonkte als een gek toen ik de staatsgrens overstak. Ik denk dat dat het moment was dat ik besepte dat ik de onbekende zone binnenging, niet de vakantie waarvan ik over een week zal terugkeren.

Op het station waar ik uitstapte, wachtte ik op mijn neef. Hij was laat. Echt laat.

En het feit dat ik meer dan een uur op hem wachtte, herinnerde me eraan hoe ver weg mijn geboortedorp is. Dit treinstation was de meest vreemde plek die ik ooit heb meegemaakt. En ondanks mijn leeftijd - 25 jaar - voelde ik me voor het eerst in mijn leven helemaal alleen. Precies op dit station.

Mensen spraken een taal die ik niet verstond. Ik was bang om iets te gaan drinken in een nabijgelegen bar, om verschillende redenen.

De eerste was de taal...hoe kan ik een drankje bestellen? De tweede reden was geld- ik had geen euro's en met mijn geld was betalen zeker niet mogelijk geweest. En ten derde... de belangrijkste. Ik wilde niet het risico lopen mijn neef te missen. Ik had geen telefoon, noch zijn telefoonnummer. Teleurgesteld ging ik op het bankje zitten, moe, dorstig, hongerig, en als ik me niet zou schamen, zou ik kunnen toegeven dat ik op dat moment alles zou hebben gegeven voor de knuffel van mijn moeder.

Toen mijn neef eindelijk arriveerde en zich verontschuldigde voor de vertraging door het uitgebreide werk op zijn werk, viel er een steen uit mijn hart. Waarschijnlijk merkte mijn neef dat op toen hij sympathiek mijn schouders vastpakte en zei: "Je went er wel aan. Je zult zien. Alles komt goed."

Ik geloofde hem niet.

Ik kon maar moeilijk wennen aan het leven in een nieuwe omgeving. Het werd me meer en meer duidelijk, hoe ik alle vriendschappen die ik vond, gesprekken die ik had bij de koffie of zomaar... op straat als ik iemand tegenkwam die ik kende, voor lief nam. Hier had ik alleen maar...vreemden. Mijn neef was vaak weg dus het beste gezelschap dat ik had was, ik voor mezelf.

Ik bracht zoveel mogelijk tijd door in de natuur. Ook die dag, die in het begin niets bijzonders beloofde, maakte ik een lange wandeling.

Zoals altijd liep ik het ronde bospad dat ik kende. Ik overwoog ergens anders heen te gaan, maar ik werd verrast door de regen, dus besloot ik naar huis te gaan. Voor het flatgebouw waar ik woonde, zag ik een oudere vrouw de trap oplopen naar de ingang van het huis. Ze droeg zware tassen in haar handen. Net onder de top viel ze op de grond.

Zonder aarzelen rende ik naar haar toe en hielp haar op de been. Ik haastte me om eten en andere gekochte spullen op te rapen die overal op de trap lagen. Plotseling begon de vrouw tegen iedereen te schreeuwen en naar me toe te zwaaien. Ze schreeuwde zo hard dat binnen een paar minuten de andere burens naar buiten kwamen. Ik stond als ingegraven, met haar boodschappentassen in mijn handen, totdat iets of iemand me tegen de grond sloeg. Voordat ik goed en wel beseftte wat er aan de hand was, stroomde er al bloed uit mijn neus. Op het moment dat iemand me weer wilde slaan, hield een oudere man hem tegen en zag wat er gebeurde.

Ik kende de taal niet, dus ik wist niet waar het geschreeuw over ging en wat het betekende. Het werd me echter duidelijk dat dit een soort vergissing was, want de meneer die me net had willen slaan, viel plotseling stil en bood me zijn hand aan, zodat ik van de grond kon opstaan.

Het duurde lang voordat ik beseftte dat de vrouw die van de trap viel mijn hulp opvatte als een overval. Dus schreeuwde ze. De burens, die zich ter plaatse haastten, zagen de oude vrouw schreeuwen terwijl ik haar spullen oprapte. Dat was het beeld dat ze zagen!

Zonder een woord te zeggen ging ik het huis binnen, mijn bloedneus afvegend en me afvragend wat er eigenlijk gebeurd was.

Ik voelde me vreselijk en nog meer alleen op dat moment.

Vroeg in de ochtend maakte de deurbel me wakker. Toen ik de deur opendeed, was ik verbaasd! De dame die gisteren tegen me schreeuwde stond voor me. Ze had een pak koffie en twee kopjes in haar handen. Met de gebaren probeerde ze me uit te nodigen voor een kopje koffie. Zo leek het althans voor mij.

Eerst keek ik met wantrouwen naar het gebaar, probeerde de Sloveense woorden die ze gebruikte te begrijpen, maar toen volgde ik haar toch.

Toen we haar appartement binnengingen, bood ze me haar hand aan en wees tegelijkertijd naar zichzelf: "Olga. Ik ben Olga. "

Het wordt me duidelijk dat Olga haar naam is!

"Arbes!" zei ik en wees naar mezelf.

Mevrouw Olga wees naar de stoel voor me en ik nam aan dat ze wilde dat ik ging zitten. Dus deed ik dat ook. Ze schonk koffie in, wees naar suiker, melk..., allemaal met haar handen. En ik antwoordde terug met de mijne. Toen ze me een koekje aanbood, bedankte ik haar hardop in het Albanees. Mevrouw Olga probeert het woord te herhalen, maar ze is zo grappig dat we allebei beginnen te lachen.

Toen ze de zevende keer probeerde het woord correct uit te spreken, had ze er genoeg van. Ze nam een vel papier en een potlood en probeerde het woord op te schrijven. Ze schreef het verkeerd, dus hielp ik haar. Kijkend naar het opgeschreven woord probeerde ze de juiste uitspraak hardop te herhalen. Eindelijk lukte het haar! Oh wat een vreugde!

Opeens schrijft ze een bedankbriefje in het Sloveens. Ik heb ook veel problemen om Sloveense woorden correct uit te spreken. Hetzelfde als Olga met het Albanees. Elke poging lokt bij beiden nieuwe lachsalvo's uit. We vonden het spel leuk, dus herhaalden we de oefening met andere woorden. Als het nodig was, gebruikten we gebaren of tekenden we de betekenis van een woord.

Wat was deze buurvrouw leuk!

Voordat we afscheid namen spraken we een nieuwe koffieafpraak af. Als Olga niet op de afgesproken tijd kwam, of ik niet naar haar toe kwam, wisten we dat we elkaar verkeerd begrepen.

Geen probleem... zij kwam naar mij en ik kwam naar haar en soms... ontmoetten we elkaar ook halverwege - in de gang. Hoeveel gelach, hoeveel vreugde!!!

En als ik me vandaag omdraai...

Mevrouw Olga en ik hebben niet alleen de taal geleerd. We hebben geleerd hoe we diversiteit kunnen begrijpen en accepteren en hoe we overeenkomsten kunnen respecteren.

Het is niet altijd gemakkelijk.

Maar je bent zoveel rijker als je slaagt.

